

DEBRECZENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

FŐSZERKESZTŐ: Dr. KUN BÉLA. FELELŐS SZERKESZTŐ: ERDŐS KÁROLY.

Megjelenik hetenként egyszer, szombaton, félíven.
Előfizetési ár: egész évre 48 kor., félévre 24 kor.
Egyes szám ára egy korona.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Debreczen, Kollégium
Ide kell küldeni a lap szellemi és anyagi ügyeire vonatkozó
minden közleményt, előfizetést, reklamációt és hirdetési díjat.

Zsidópártolás?

Mióta ez a lap a mi kezünkben van, — forradalom előtt és forradalom alatt — állandóan azt a felfogást képviselte, hogy nekünk a magunk erejére számítani, a magunk lábán járni akarni a kötelességünk s hogy taktikai előnyökért szövetségeseket semerre se keressünk. Sohsem volt más nézetünk, mint az, hogy minden embert kizárólag az egyéni értéke szerint kell megbecsülni, ám ez az értékelés sohasem lehet mereven tárgyilagos, mert természetesen, ha a magam fajtájának boldogulását akarom, azokat a tulajdonságokat kell elsősorban értékeseknek minősítenem, melyek az én fajtám boldogulásának előmozdítására alkalmasok.

Nem ismerem számottevő református magyar embert, aki másképpen ítélné meg ezt a kérdést. Ami speciálisan a zsidóságot illeti, ennek itt élését az egyik talán kártékonyabbnak, a másik talán szükségesebbnek véli a mi magunk fajtája szempontjából, de az állásfoglalás alapja tekintetében nincsen közöttünk eltérés. Amint a zsidóságtól legtávolabb eső politikai pártok is nyomatékosan hangsúlyozzák, hogy zsidóüldözést senki sem akar, úgy viszont azok is, kik az általánosítás igazságtalan voltát emlegetik, nem azért állanak a zsidók mellé, mert zsidókedvelők volnának, hanem azért, mert ennek a mozgékony és fürge fajtának a mi belőlünk hiányzó tulajdonságait a jóra való zsidókban megóvni kívánják.

Különösképen nekünk, magyar reformátusoknak semmiféle okunk nincs a zsidókat kedvelni. A forradalom alatt bő tapasztalatokat szereztünk a zsidóság túlnyomó részének hálátlanságáról és megbízhatatlanságáról. A haza- és nemzetellenes forradalom lehangosabb szóvivői és legrémesebb vérebei közülök kerültek ki; a megszállott területeken nagyon sok helyt és nagyon sokan megtagadták magyar voltukat; a keresztény irányzat felülemelkedése után egymás sarkán taposva igyekeztek a kereszt árnyékába;

embereket, kiknek egyenként is, összeségükben is sokat köszönhetek, kellemetlen helyzetben azonnal elhagytak, sőt maguk is segítettek megfeszíteni. Ismétlem: tisztelet a kivételeknek, de a nagy többség bizony rosszabbnak bizonyult, mint amilyennek véltük.

Ezt látja minden magyar református ember. Mégis mindig halljuk a vádat, hol innen, hol onnan felbukkanni, hogy mi magyar reformátusok a zsidókat pártoljuk és állásfoglalásainkban legalább is bátortalanok vagyunk, — nem akarunk, vagy nem merünk erélyesen fellépni és nem merjük magunkat a zsidóktól függetleníteni.

Komikus volna az ilyen beszéd, ha nem volnának hozzáfűződött konkrét esetek bizonyítás gyanánt. Talán nem veszi rossz néven az olvasó, ha a kérdés tisztázása érdekében az ilyen „esetek” közül azokat, melyek elvi jelentőségük, megkíséreljük megvilágítani.

Ez alkalommal a „Jótekonny nőegylet” ügyéről mondunk egy pár szót, amelyre nézve több oldalról halljuk a kívánságot, hogy „Református nőegyletté” kell átalakítani, sőt halljuk a panaszt, hogy ennek a kívánságnak csak az állja útját, mert a reformátusok im nem akarnak megválni a zsidóktól.

A Jótekonny nőegylet tagjai közt még sokan vannak, kik ezért a kívánságért egy harcot megharcoltak. 1903 év végén indult meg a mozgalom az iránt, hogy a Jótekonny nőegylet „Református nőegylet”-té legyen. Okul kifejezetten azt hozták fel az indítványt tevők, hogy külön lutheránus, zsidó és legutóbb katolikus nőegylet is alakult s így megokolta a Református cím felvétele. Ki akarták mondani, hogy a jótekonyságot ezennel is vallásra tekintet nélkül gyakorolják, sőt azt is, hogy más vallásúak lehetnek tagjai is a Református nőegyletnek.

Az indítványt 1904 január 24-én tárgyalta a nőegylet közgyűlése. Ellene Gállné Kaffka Teréz, Várad Szabó Jánosné és Hutiray Béláné szóltak (tehát nem zsidók) s miután a közgyűlés

63 szótöbbséggel elfogadta az indítványt, G. Kaffka Teréz a határozat ellen a belügyminiszterhez felebbezett.

Belügyminiszter akkor gróf Tisza István volt, egyházunk egyik oszlopa. Mint ilyenhez, sokan fordultak hozzá református részről a növegyeleti közgyűlés határozatának jóváhagyásáért, de ő kijelentette, hogy a felekezeti tekintetek nélkül alakult egyesületnek felekezeti lefoglalásához hozzá nem járulhat. Gállné Kaffka Teréz felebbezése eredménnyel járt.

Ezért — és nem zsidó barátságból — nincs Debreczenben Református növegyelet.

K. B.

Horthy Miklós kormányzó látogatása a kollégiumban.

A Kormányzó úr Öföméltósága debreczeni tartózkodása alkalmából kollégiumunkat az a nagy megtisztetés érte, hogy az illusztris vendég programmon kívül látogatásával tüntette ki. A debreczeni kollégium hozzá van szokva, hogy nemzeti és kulturális jelentőségű hazai és külföldi előkelőségek érdeklődő tisztesgádása emelje ki, sőt azt is egész természetesnek veszi, hogy uralkodó személyek megfordulnak — erre felé járva — ódon falai között s jelét adják méltányoló elismerésüknek elévülhetetlen eredményű kulturmunkássága iránt, — de hogy a létünk kérdéseit érintő annyi nagy gond és elfoglaltság közepett is a szívek egyező akarataiból vezéri méltóságra emelt gondviselészerű férfiú módot találjon kollégiumunk oly bensőséges, közvetlen s megértő szeretetből fakadt megtiszteltetésére, ez még a debreczeni kollégium történetében is szokatlan és meglepő jelenség. Annál magasabbra értékelhető a látogatás erkölcsi értéke s annál kitörölhetetlenebb marad a lelkekre gyakorolt hatása. II. József leereszkedő látogatása emlékeztet a Kálvin Intitutiójának 1654-iki kiadására rájegyzett könyvtárosi megörökítés őrző, Ferencz József első látogatását a kollégiumi nagy könyvtárban elhelyezett díszes márványtábla, második látogatási tényét sajátkezü névbejegyzése hirdeti s IV. Károly és Zita tisztességteljes látogatásáról is sajátkezü autogrammjuk tanúskodik, — a Horthy Miklós látogatásának örökre megmaradó emléke a szívek hűstáblájára van kitörölhetetlenül bevésve. Az előző uralkodói látogatások a tényben rejlő kitüntető, megtisztelő szándékon kívül bizonyos hideg udvariasság mezébe burkolóztak, — a Kormányzó úr magas látogatása századok óta az első igazi alkalmat nyújtotta, hogy tisztességteljes és tisztességteljes hol beszédes szavakban, hol némán mondják el egymásnak s ez úton az egész nemzetnek, hogy a nemzeti és vallás-erkölcsi kulturális eszmény szolgálatában mit jelent és mire kötelez a hivatás tudata s az érte járó hálás elismerés?

A Kormányzó urat a kollégium gyakorló iskolájában eltöltött két gondtalan, boldog gyermekkori tanuló évének felújuló emlékei vonzották közvetlenül az alma mater megszentelt falai közé. Hogy méltó helyre jött s a régi emlékek nemcsak az ő lelkében zsongtak, mutatja az a felejthetetlenül szép és bensőséges fogadás, melyben az elismerésért boldog alma mater részesítette. Künn a tágas udvaron rögtönzött emelvény körül gyü-

lekeztek össze Föméltósága egykori tanuló társai, Kiss György igazgató-tanító vezetése és felügyelete alatt a gyakorló iskola jelenlegi növendékei széles félkörben a kollégiumi ifjúság s a fogadásra megjelent kollégiumi tanári karok, élükön a püspök és főgondnok urakkal és a kollégiumi igazgatóval, aki a következő beszéddel fogadta: „Az alma mater, mely manapság amellett, hogy a magyar nemzeti hadseregnek ideiglenes otthonul szolgál s az eddig egyedül működő magyar egyetemet keblén melengeti, meghajol öt meglátogató s neki tisztességet tevő gyermeke előtt. Az itt jelenlevő tanári karok és ifjúság pedig hódolattal teljes tisztelettel köszönti kapuja előtt azt a providenciális férfiút, kinek nevéhez Magyarország újjáébredése minden időkre oda-fűződött. E történelmileg szentelt falak meg fogják őrizni a hiteles és nemzeti lángolás ama lelkét, mely Föméltóságod által csodát művelt, mert holt nemzetet támasztott fel, tanárai pedig ezeket az erényeket teszik a jövő generáció nevelési elveinek kiindulásává. — Fogadja Föméltóságod egyszerű hódolatunk és szent elhatározásunk kifejezéseit szívesen... Legyen áldott ősi kollégiumunkba belépése s itt tartózkodása...“ Ami kedveset és ami vonzót fogékony és lelkesülő gyermekszív nyújthatott, azt a nagy férfiú üdvözlésére előadott szép mondókákban mind végig élveztük s meghatóttan láttuk, mily boldog örömmel veszi kézbe a kormányzói polcra emelkedett egykori gyakorló iskolás növendék a tanuló társai által készített végbizonyítványa díszes, művészi másolatát, elfogódottan szemléltük, mily fesztelen közvetlenséggel beszélgetett volt tanuló társaival, miként érdeklődött a távollevők iránt és mily kedvesen évődött a boldog gyermekesre. Majd lelkünkbe vésztük arany szavait, melyeket intelmül az ifjúsághoz intézett s megállapítottuk, hogy Magyarország ez idő szerinti legnagyobb ura nemcsak államférfiúi képességeivel, de általános emberi tulajdonságaival is legméltóbb képviselője fajának. Az udvari ünneplés után a II. emeleti híres kollégiumi nagy könyvtárat tekintette meg, majd bejegyezte nevét az uralkodói díszkönyvbe, de nem az uralkodók által lefoglalt első lapra, hanem annak hátsó oldalára.

Bizonyos, hogy Öföméltósága kollégiumi magas látogatását nemcsak a régi kedves emlékek felújításának vágya sugalta, hanem annak a sok százados nemzetnevelő és nemzetmentő hivatásnak a nyilvános elismerése is, melyet több dicsőséggel és szebb eredménnyel egyetlen egy kultur intézmény sem teljesített e hazában, mint a debreczeni református kollégium. Évszázadok felegvárának, a magyar Sion kösziklájának, a gondolat- és lelkiismereti szabadság, a hazafiúi érzés és református keresztyén szellem magyar hazánk határain túl is ismeretes büszke tornyának szült valójában a magas látogatás s itt a Horthy családra oly kedves emlékekkel teljes kálvinista Rómában mintegy jelképezni akarta országunk és nemzetünk keresztyén szellemű újjászületése előestéjén az egész nemzet méltányló, hálás elismerését a református protestantizmus múltbeli elévülhetetlen érdemei iránt s tolmácsolni jogosult várakozását, meghívását a jövő feladatai megoldásában való époly tudatos és határozott részvételére. Mily jóleső és megnyugtató s minden tárgyilagos ítélkező számára példát mutató elismerés ez a legméltóbb és legilletékesebb helyről ama sok indokolatlan és mellékérdékektől táplált lekicsinyléssel, gáncsvetéssel szemben, melynek a református protestantizmus s annak mind e mai napig egyik leghívatottabb képviselője: a debreczeni református kollégium ki van téve!

És az öreg kollégium boldogan ölelte keblére a magas látogatóban rég elszakadt egyik legnagyobb fiát s a rövid, de magvas igazgatói üdvözlő beszédnél is hangosabb bizonyágtétellel: közéleti, irodalmi és vallásos kiválóságok hosszú szellemsorának felvonultatásával igazolta, hogy hivatását a haza, a nemzet s az evangéliomi tiszta keresztyénség javára, felvirágoztatására híven és eredményesen teljesítette. S beszélő némaságában, hallgatagon is kiáltó köveivel, évszázados fejlődésben kialakult nemes tradícióival, múltból a jövő távlatába átmeredő pyramis eredményeivel fogadalmat tett a ma legnagyobb magyarja előtt, hogy e hivatás további betöltése a változott viszonyok között is legszentebb kötelessége marad s abban a munkában, melynek célja új szellemi és nemzeti honfoglalás, a református protestantizmussal együtt a debreczeni kollégium — gáncsvetésekkel nem törődve — mindig az élén fog haladni.

a.

Kortünetek.

Karai Sándort a debreczeni tanári kör egyhangú lelkesedéssel elnökévé választotta. Ebben pedig nem az a fontos, hogy egy régi és nagy érdemű tanárunkat a különböző jellegű középiskolák tanárai így megtisztelték. Még nem is az, hogy a forradalom kezdetén elkedvetlenedve visszavonult *Dóczy* Imrénék mindenképen méltó utóda ül a tanári kör elnöki székében. Hanem az, amit egy római katolikus paptanár mondott előttem egy, a mult esztendő szomorú napjaiban tartott középiskolai tanári gyűlésen történekről: Az akkori szomorú viszonyok közt egyetlen vigasztaló momentum volt, hogy egy tanár mer olyan hangon beszélni, ahogy Karai Sándor akkor beszélt. Íme, ez az ember nem volt *szónok*, nem keresett babérokat, de amikor kellett, merte megmondani, amit kell. Most ennek az elismerése ez az ő megválasztása.

Hídat kell építeni Pannonhalma és Debreczen között. Bölcs és igaz beszéd, szükséges intelem a mostani nehéz időkben. De tán még elsőbb feladat volna megépíteni a hidat a *debreczeni lelkészlakások* között. A nagy nemzeti munkára egyesülni minden jó magyarnak kötelessége; de természetes, hogy legkönnyebben azok foghatnák egymással kezét akik legközelebb vannak egymáshoz.

Elűzték Debreczenből a görög katolikus magyar püspököt — halljuk e panaszt. Tudtommal ugyan nem elűzték, csak nem hívták ide. No de mindegy, ilyen apróságokon most ne akadjunk fenn. A fontos az, valóban méltánytalanul jártak-e el vele szemben. Tegyük fel, hogy igen. De tán akkor is felesleges *most* a sérelmeket emlegetni. Nekünk is vannak sérelmeink, nem is csekély számmal régiek és újak egyaránt. De most ne azokról beszéljünk. Most keressük egymás testvéri jobbát s ha eddig nem tudtuk, hát legalább kíséreljük meg megérteni és szeretni egymást a jövőben.

A szeretetnek az útját azonban nem nagyon egyengeti az, ha politikai párthatározatokkal akarják megállapítani, hogy kinek mit illik, mit nem illik tenni. Minket ebben a kérdésben különben az érdekel, hogy az erkölcsbírói szerepre vállalkozó párt vezetőségében hallomás szerint református lelkész is legyen. Minket senki sem vádolhat következetlenséggel, ha papnak politikai párt életben kitett szereplését határozottan kár-

hozzatjuk. Ez a mi lapunk soha sem beszélt mást, akár-melyik pap vetette bele magát a politikai pártélet nem mindig tiszta hullámaiba. De attól eltekintve, hogy nem helyes, nem is *okos* az ilyen politizálás. Hogy legyen képes a pap eredményes munkát végezni az egyházban, ha hűvel politikai pártoskodás miatt nem halad egy úton? Mit tanított Jézus? *Legyetek szelídek, mint a galamb, okosak, mint a kígyó.* Persze, ezt a tanítást nem is olyan könnyű követni.

Gyakorlott szónokok, tudományból és beszédből élő emberek közt előáll egy debreczeni gazda és mond a város ünnepelt vendége tiszteletére olyan beszédet, mely mindenkit magával ragad. Pedig az illető nem is aféle *mű-civis*, hanem valóságos őseredeti debreczeni polgáresalád sarja, maga is valóságos gazda. Pedig? Dehogyan pedig: *éppen azért.* Ez az, amit én mindig beszéltem: Debreczen a debreczenieké legyen. mert az igazi debreczeni polgárnál értékesebb, jobb féle ember nincsen az országban. Ez a fajta van hívatta arra, hogy az 1848 előtti magyar középosztálynak méltó utóda legyen. Tudom is, hogy az lesz, sőt az már most is. Ezt az igazi nemzetfenntartó elemet meg kell becsülni, ez előtt le kell venni a kalapot.

Ne nézzétek fejős tehénnek a hazát, amelyből élni lehet, hanem édes anyának, akit szolgálni kell. — Ezt mondta Horthy Miklós a kollégiumi gyakorló-iskola kis növendékeinek, és ha jól megfontoljuk, ebben a pár szóban benne van a hazafias és erkölcsös nevelés esszenciája. Mert valóban azt kell megértetni az emberrel, hogy nem ő a világ közepe, hogy nem az ő jó vagy rossz sorsa a fontos, hanem a *közösség* boldogsága. Ezt tanítsák a tanítók is az iskolákban, mert ezt az igazságot az ezelőtt való tanítók — legalább is egy pár évtized óta — nem jól tanították meg.

Külföld

A magyar egyház válsága.

(Folytatólagos közlemény a The Quarterly Register 1920. évi februáriusi számából.)

Látható ezekből, hogy ez a kérdés kiszélesedett Krisztus egyházának minden ágára, kivéve az orthodox keleti egyházat, amely a nacionalizmus külszine alatt úgy Erdélyben, mint egyebütt támadja a többi közösségek szabadságát. Sőt a zsidók is, akiket erősen üldöztek Romániában, csatlakoztak hozzánk, kérvén minden hit részére a pártatlan bánásmódot. A főrabbi a napokban megjelent egy gyűlésen, amelyen képviselve voltak az anglikán, a presbyterian, a baptista, congregationalista, quaker, methodista, unitarius és római katolikus egyházak s ez a gyűlés megismételte a kérést a teljes és gondos hivatalos vizsgálat érdekében. A magyar református egyház azonban a legnagyobb egységet alkotja és nekünk presbyterianoknak legelől kell lennünk abban a szabadságharcban, amely úgy őket, mint minket oly mélyen érdekel.

A válság iránt való érdeklődésünk még intenzívebb lett a magyarországi meghatalmazott követek látogatása folytán. Boér Elek kolozsvári professzor, az erdélyi református egyház főgondnoka és Pélenyi J. az evangélikus egyház részéről, Londonban, Edinburghban és Belfast-

ban tekintélyes magán értekezleteken nyilatkoztak helyzetükről. Pélenyi elutazott Amerikába is, amely országban sok ismerőse van, mivel éveken át volt Pittsburghban egyházi szolgálatban. Kétségtelenül érintkezésbe fog lépni a presbyteri egyházak nyugati csoportjával.

Hálások vagyunk Viscount Bryce és Lord Robert Cecil parlamenti tagoknak a tanúsított nyilvánvaló rokonszenvért. Lord Bryce december 17-én szót emelt e kérdésben a lordok házában és jelentős választ kapott Lord Stanmoretól a kormány részéről. Elismerte, hogy a román hadsereg katonái részéről Erdélyben volt faji üldözés, de nyomatékosan említette, hogy december 10-én a román kormány végre aláírta a kisebbségek védelméről szóló egyezséget.

Ezeket írja a The Quarterly Register, a Presbiteri Egyházak Szövetségének évnegyedes lapja. Ebből tényként megállapítható az, hogy mi, magyar reformátusok megtettük hivatalosan mindazt, amit magunkról, a magunk és a világ református egyházai érdekében tájékoztatásul megtenni kötelességünk. Megállapítható az is, hogy a Presbyteri Alliance szintén felhasználta a rendelkezésére álló eszközöket, hogy illetékes helyeken kellő információt adjon és hathatósan szót emeljen. Így, ha a békekonzferencia kárunkra döntene, magára vessen az ítéletkor. János ev. 9r. 41v.

Glenator.

(Vége)

Különfélék.

A debreczeni református tanítóképző intézet ötven éves jubileuma. A jubileumi ünnepély folyó év május 13-án, áldozócsütörtökön délelőtt fél 11 órakor tartatik meg a kollégium dísztermében. A megnyitó imát Dr. Baltazár Dezső püspökünk fogja mondani, az üdvözlő beszédet Dr. Lencz Géza kollégiumi igazgató, az emlékbeszédet Dr. Veress István tanítóképző intézeti igazgató tartja. Ezenkívül szerepelni fog az ifjúsági ének- és zenekar.

Esperes beiktatás. Folyó hó 20-án volt Kisvárdán Kovács Lajos felsőszabolcsi esperes ünnepélyes beiktatása Dr. Baltazár Dezső püspök úr részvételével. A beiktatásról jövő számunkban részletes tudósítást adunk közre.

Az Országos Középiskolai Tanáregyesület Debreczeni Köre folyó hó 17-én tartotta meg ez évi alakuló közgyűlését. A volt tisztikart, mely 1918 nov. havában foglalta el állását, a tagok állásukból egyhangúlag felmentették és helyükbe merőben új tisztikart választottak. Elnök lett Karai Sándor református főgimnáziumi igazgató, alelnökök Konez Aurélné leánygimnáziumi igazgatónő és Zivuska Jenő egyetemi m. tanár, titkár Majoros Richárd főreáliskolai tanár, jegyző Papp Ferenc leánygimnáziumi tanár, pénztáros Reithoffer Rezső főreáliskolai tanár. A gyűlés egyik kimagasló eseménye volt, hogy régi elnökét, Dr. Dóczi Imrét, aki több mint két évtizeden át a debreczeni kört a legkitünőbb helyre emelte a többi vidéki körök fölé s akinek eltávozásába a forradalmi átalakuláskor elég hátatlanul nyugodtak bele, ezúttal egyhangú lelkesedéssel örökös tiszteletbeli elnökül választották meg. Utolsó pontul elfogadták Dr. Bessenyei Lajos tagnak amaz indítványát, hogy a kör tagjait a vonatkozó belügyminiszteri rendelet értelmében legközelebb igazoló eljárásnak vetik alá.

A DPIK felolvasó estélye. Fényes és megértő közönség jelenlétében folyt le a legnagyobb erkölcsi sikerrel a DPIK felolvasó estélye folyó hó 17-én d. u. 5 órakor a kollégium dísztermében. Az estélyt megnyitotta a református tanítóképző intézeti énekharangos éneke, mely Tóth Lajos ének- és zene tanár kiváló és precíz begyakorlását dicséri. Az estély központját dr. Pap Károly egyetemi tanár felolvasása alkotta „Reformáció korabeli énekköltészetünkről“, melyben felolvasó az irodalomtörténész szakavatottságával és kiváló hozzáértésével népszerűsítő modorban énekköltészetünk első szép hajtásaira mutatott rá élvezetesen, vonzóan. Majd Nagy Viola úrlány adta elő frenetikus hatással Beethoven „32 Variation“-jét s előadásában elsőrangú zenei klasszist nyújtott. Az estélyt bezárta a tanítóképzés énekharangos éneke. A második estély folyó hó 24-én d. u. 5 órakor lesz.

„A debreczeni magyar református egyházközség egyházfentartó (Révész Bálint) alapítványa“, melyet 1914 február 15. és június 26. között, eredetileg 727 K 19 fillérrel, Sass Béla debreczeni egyetemi tanár létesített s a melyet, évenkénti szabályszerű (50%-os), örök gyarapodás módozata mellett, a református egyetemes konvent a Magyar Földhitelintézettel (Budapest, V. Bálvány-utca 7.) kezelte (v. ö. a 71—1915, 108—1916, 138—1917, 76—1918. konventi jegyzőkönyvi számokat), — 1920 január elsején már 8652 38 K (nyolcezerhatszázötvenkettő korona harmincnyolc fillér) vagyonnal rendelkezett. A magasztos célú alapítvány javára lebélyegzett postai befizetési lapok, az egyetem theologiai dékáni hivatalában bármikor kaphatók, de egy ilyen lapon legalább is három korona küldendő Budapestre, a kegyes adakozó nevének és pontos lakcímének megjelölésével.

Most megjelent könyvujdonságok !!!

Dr. Baltazár Dezső:
Isten dicsőségére a hazáért.

Templomi prédikáció
elő- és utóimádsággal Ára 8 K

Dr. Baltazár Dezső:
„Az én hitvallásom“.
Ára 12 K

Dr. Körösi Kálmán:
Hit és Haza.
Költemények Ára 10 K

Kaphatók: a „MÉLIUSZ“ könyvkereskedésben Debreczen, Ferencz József-ut 26. szám alatt.